

MAD
MAD

Tess M. Puffrová

Tess M. Puffrová

MAD
MAD

PLAYLIST

Hollywood Undead – Ruin My Life
Papa Roach – Last Resort
Hollywood Undead – Comin’ in Hot
Linkin Park – One Step Closer
Two Feet – I Feel Like I’m Drowning
Linkin Park – Lost
New Medicine – Take Me Away
NEFFEX – Flirt
Imagine Dragons – Believer
Gnash - I Got A Lot to Lose
Linkin Park – Sharp Edges

*„Musíme opustit život, který jsme plánovali,
abychom mohli žít život, který na nás čeká.“*

Joseph Campbell,
americký mytolog, profesor a spisovatel
(1904-1987)

© Tess M. Puffrová, 2024

Illustrations © Zuzi Maat, 2024

ISBN 978-80-909040 e-pdf

KAPITOLA 1.

„Do prdele!“ Z garáže se ozval nasranej řev následovanej kovovejma ránama.

Nechal jsem misku s lupínkama nedojedenou, odstrčil jsem se od stolu a šel se podívat, co se stalo. „Tati?“ zavolal jsem, než jsem vstoupil do garáže, a hned ho uviděl, jak stojí uprostřed místnosti a zatíná pěsti. Díval se před sebe na zem, ale mě nejdřív upoutala díra ve stěně. Pak jsem si všimnul opodál válejšího se klíče a domyslel si, že táta s ním třísknul o zeď. To byl ten randál. „Co se stalo?“ hlesnul jsem nechápavě a přešel vedle něj, abych se podíval, co ho tak rozčílilo.

„Tvoje matka je magor, to se stalo,“ zabručel a rukou ukázal na rozloženey hadr na zemi vedle rozmontovaný motorcky. Na něm ještě včera večer ležely úhledně srovnány součástky, který jsme si tam vyřadili, abysme věděli, co kam patří. Teď byl prázdej.

Vjel jsem si rukama do vlasů. Strávili jsme nad tím celej den. „No do hajzlu. Kam to sakra dala?“

Táta se suše uchechtnul. „Uklidila to,“ poznamenal, otočil se na patě a vyšel z garáže ven. Ještě chvíli jsem pozoroval prázdný místo na hadru, než jsem slyšel jeho rozčílenej řev: „Noro!“

Šel jsem spěšně za ním.

Matka sešla po schodech do předsíně s tázavě povytáhlým obočím. „Kam jsi nám uklidila ty součástky?!“ vyjel na ni táta okamžitě.

„Jaký součástky?“ podivila se.

Táta si založil velký svalnatý ruce na hrudi a nenávistně na ni shlížel. „Ty, co ležely v garáži na zemi – hned vedle motorky,“ vysvětloval jí trpělivě, ale v jeho hlase bylo slyšet vztekly chvění.

Matka se zamračila a zvedla bradu. „Myslíte ty zrezivělé a špinavé –“

„Ty seš tak blbá, to není možný!“ utrhnul jsem se na ni a vzápětí mi od táty přilítnul bolestivej pohlavek. „Au!“

„Takhle se svojí matkou mluvit nebudeš!“ zavrčel na mě přísně.

„Hlavně, že ty s ní tak mluvit můžeš,“ odseknul jsem dopáleně.

„Omluv se,“ rozkázal mi.

„Ale –“

„Hned.“

Zafuněl jsem. „Promiň,“ štěknul jsem na matku. Bylo to tak nefér!

„A teď se jdi postarat o Misty,“ rozkázal mi táta znova a bradou pohodil ke schodišti. Podíval jsem se tam a zjistil, že moje malá ségra celý to vystoupení sleduje. „Padej,“ zavrčel táta netrpělivě.

Nechtěl jsem se s ním hádat a nechtěl jsem dostat další pohlavek, takže jsem zatnul zuby a našťavaně vydupal po schodech nahoru. Vzal jsem Misty za ruku a beze slov ji odtáhnul do jejího pokojíčku. Jen co za náma zapadly dveře, ozvalo se tátovo peskování.

„Proč se táta s mámou hádají?“ špitla Misty vystrašeně a valila na mě svoje velký tmavý oči.

Pohodil jsem rameny a šel si sednout na její postel s poníkama na peřině. „Protože máma je blázen,“ sdělil jsem jí.

„A proč tě táta praštil?“ vyzvídala dál a přešla až ke mně. Zvědavě zvedla ruku a sáhla mi na ucho, přes který mi pohlavek přilítnul. Nevěděl jsem, jak odpovědět – vlastně jsem sám nechápal, proč mě uhodil.

Řev zezdola nabral na síle a já se na chvíli zaposlouchal.

„Kdybys pořád nechodil po barech! Kdyby ses mi alespoň občas věnoval!“ vřískala máma.

„Možná bych nemusel vysedávat po barech, kdybych neměl doma magora!“ zakřičel táta zpátky a ozvala se rána, jako kdyby do něčeho praštil.

Misty se vystrašeně otočila ke dveřím.

„Co bys chtěla dělat?“ zeptal jsem se rychle, abych svým hlasem přehlušil hádku rodičů. „Nechtěla by sis pustit písničky?“ navrhnul jsem a ani nečekal na její reakci a rovnou přešel k repráku na jejím nočním stolku.

Ze zdola se ozvalo tříštění skla. Rychle jsem zmáčknu tlačítko pro přehrávání a téměř okamžitě otočil ovladačem hlasitosti na maximum. V další vteřině mi málem utrhly uši vysoký vokály nějaký zpěvačky, takže jsem hlasitost zase stáhnul.

„Ty ale nesnášíš to, co poslouchám,“ namítla ségra vysokým hláskem. Byla to pravda, často jsem se na ni utrhoval, aby si ty srágori ztlumila. Jenže teď bylo cokoli lepší, než aby slyšela tu hádku. „Ukážeš mi svoje nové tetování?“ zeptala se Misty po chvíli, když viděla, že se ode mě nedočká reakce.

Povytláhnul jsem koutek rtů a vyhnul si rukáv trička, abych jí ukázal korunu z kostí, kterou jsem měl pod loktem. Misty jako obvykle nadšeně otevřela pusu a malýma prstama mi začala po tetování přejíždět. Už jsem jí ho ukazoval asi potřetí a pořád ji bavilo se na něj koukat.

„Bolelo to?“ I na to se mě ptala už po několikátý. A ptala se mě na to po každém novém tetování.

„Ne,“ odpověděl jsem stejně jako vždycky.

„Já bych taky chtěla mít tetování,“ řekla a sedla si na postel vedle mě.

Trochu jsem se na ni zamračil. „Fakt? A co by sis chtěla nechat vytetovat?“ zeptal jsem se a shrnul si rukáv zase dolů.

„Hmm...“ Přiložila si prst pod bradu a zahoupala nohama. „Asi hvězdičku, co myslíš?“

Pokrčil jsem rameny a váhavě kejnul. „Jo, hvězdička zní fajn. Ale stejně si nesmíš nechat dělat žádný tetování.“

„Proč ne?“ zeptala se překvapeně.

Musel jsem se nad jejím výrazem pousmát. Cvrnkul jsem ji do brady. „Protože je ti jenom deset,“ vysvětlil jsem. Já se poprvý nechal potetovat před třema rokama, ve čtrnácti, a dost jsem to tehdy od táty slíznul. K Misty byl sice mnohem mírnější než ke mně, ale i tak jsem pochyboval, že by jí tetování schválil – ne v deseti, ani ve čtrnácti a nejspíš ani ve dvaceti. A ona, na rozdíl ode mě, byla poslušná a určitě by šla prosit o svolení. Já vždycky věděl, že by mi to nedovolil, tak jsem se nikdy neptal. „Navíc holčičkám tetování neslušej,“ dodal jsem.

„Proč ne?“ podivila se.

„Protože tetování jsou drsný a jsou jenom pro tvrdáky,“ odpověděl jsem a vzpomněl si na ženskou s tetováním růže pod prsama, kterou jsem viděl nedávno v pornu. Na tý to vlastně bylo dost sexy, ale stejně se mi tetování na holkách nelíbilo.

„Ale proč?“ vyptávala se Misty dál a já už nevěděl, co jí na to odpovědět.

Plesknul jsem se do steh. „Nevim. Až vyrosteš, tak se klidně nech potetovat, ale nikdo tě pak nebude chtít,“ řekl jsem jí hrubě.

„Chtít? Jako že mi nikdo nebude chtít dát pusu?“ hlesla vyjeveně a celá zrudla. Bavilo mě, jak byla rozpačitá z takovejch kravin.

„Přesně tak,“ souhlasil jsem. „Hele, nechtěla by sis vyzkoušet naši sestavu?“ navrhnul jsem vzápětí, aby se mě už na nic nevyptávala.

Oči se jí rázem rozzářily. „Jo!“ vyhrkla nadšeně a vyskočila z postele, aby mohla pustit MC Hammera. Než to však stačila zapnout, ozvalo se krátký zaklepání na dveře a vzápětí vešel táta.

Vypadal docela vyřízeně. „Made, jedu se trochu provětrat, nechceš se přidat?“ zeptal se mě.

Zatěkal jsem pohledem z něj na nadšenou Misty a rychle se rozhodnul. Vstal jsem a rozcuchal jí vlasy. „Zatancujeme si to večer, pišišvove,“ slíbil jsem jí, než jsem vyrazil za tátou ze dveří.

Došli jsme mlčky před barák a nastoupili do tátova auta. Trochu jsem váhal, jestli na něj mám začít mluvit nebo jestli bejt radši zticha.

Po chvíli jsem ale nedokázal dál mlčet. „Co budeme dělat s tou motorkou?“ nadhodil jsem. „Předpokládám, že to všechno vyhodila.“

Táta se zamračil na silnici a kejvnul. „Budu to muset všechno objednat nový,“ odpověděl. Podrážděně jsem si odfrknul a on se na mě na chvíli otočil a poplácával mě po rameni. „Neboj se, dostavíme ji spolu, slibuju.“

„To je fuk,“ zabručel jsem a podíval se z okna, aby mi neviděl do obličeje. Nechtěl jsem mu dát najevo, že mi na tom nějak záleží. Pravda ale byla, že záleželo. Ty hodiny, co jsme spolu trávili v garáži nad tím starým krámem, mě bavily. Nejdřív jsem tátovi navrhoval, aby si koupil novou motorku, ale on trval na tom, že tu starou spolu opravíme a vylepšíme. Opravovali jsme ji už tolikrát, že bych to ani nespočítal, ale pořád jsem ten čas, kterej jsme spolu trávili v garáži, měl rád.

„Mám docela hlad, zajedeme do Hooters?“

Potěšeně jsem se uchechtнул. „Jasňáčka.“

Když jsme si o chvíli pozdějc sedali do boxu, hned k nám přiběhla nádherná holka s tmavou pletí a lesklejma černejšma vlasama. Na sobě měla, jako všechny servírky, oranžový kraťásky a bílý tričko s logem a hlubokým výstřihem. S velmi nacpaným výstřihem.

„Dobrý den, co vám mohu nabídnout?“ zeptala se nás se zářivým úsměvem a mě napadlo hned milion věcí, který bych si dal.

„Dám si pálivý křidýlka,“ odpověděl jí táta a pak na ni mrknul. „Nebo... prsíčka?“ nadhodil koketně a servírka se rozpačitě zachichotala.

„Nech si zajít chuť, ty starej kozle,“ řekl jsem mu pobaveně a holka se srdečně zasmála. Líbilo se mi to a cejtíl jsem se dobře,

že jsem ji pobavil. „Já si dám barbecue burger a colu,“ objednal jsem si a sledoval, jak se na mě koketně usmála a odešla. Chvilí jsem ještě sledoval její zadek, než jsem se otočil k tátovi. „Mohla by bejt tvoje dcera,“ poznamenal jsem.

Táta se zasmál. „To těžko,“ nesouhlasil.

Pohodlně jsem se rozvalil na sedačce a hodil si ruku přes opěrkou. „Každopádně šla po mně, to bylo jasný.“

„Ani ve snu,“ namítnul táta s úsměvem. „Vždyť se na sebe podívej. Co by dělala s takovým cucákem?“

Naoko dotčeně jsem zafuněl a položil si ruku na srdce. „Jaks mě to nazval? Ty jenom závidíš, protože mě hřeje mládí, kdežto ty už seš jednou nohou v hrobě.“

„Náhodou, jsem v nejlepších letech! Navíc mám uniformu – a na uniformy holky letí,“ namítnul a mrknul na mě.

Přikryl jsem si dlaněma uši. „Dost!“ zarazil jsem ho rychle. „Jestli uslyším další taťkovský vtipy o poutech, zešílím!“ Oba jsme se zasmáli a pak jsem zvážněl. „Co ta hádka s mámou?“ zeptal jsem se konečně na to, co mě celou cestu sem pátilo na jazyku.

Táta protočil oči. „Ani o ní nezačínej.“

Rozhodil jsem rukama a nechápavě vypálil: „Proč se na ni nevyseráš?“

„Nebud' sprostěj,“ utnul mě zamračeně.

Povzdechnul jsem si. „Proč se na ni nevykašleš?“ opravil jsem se.

„Made...“ protáhnul. „Tohle není tak snadný.“

Založil jsem si ruce na hrudi. „Ne, je to snadný,“ nesouhlasil jsem. „Nemusíš bejt s ženskou, co ti ze života dělá peklo.“

„Jsou i světlý chvíle... Tomu bys nerozuměl,“ odpověděl vyhejbavě.

„Myslím, že výrazům *blbka* 'a', *dezinfekční magor* rozumím.“ A to byly ještě ty slušnější přezdívky, který používal, když věděl, že je s Misty můžeme slyšet.

Táta se na sedačce zavrtěl. „Made, nechci, aby sis ze mě vzal špatnej příklad.“

„Na to už je trochu pozdě,“ odseknul jsem. „A je to jedno, není to špatnej příklad. Je to reálnej příklad. Holky jsou beztak všechny blbý krávy, co jsou jen k jedný věci.“ Ošukat a odkopnout.

„Přestaň takhle mluvit,“ zabručel na mě.

„Vždyť mluvím stejně jako ty,“ namítnul jsem. „Nevim, na co si tu hraješ. Já nejsem blbej – všechny ty tvoje přesčasy a nečekaný případy, za kterejma musíš jezdit uprostřed noci...“

Táta na mě vytřeštil oči. „Myslíš si, že tvojí mámě zahejbám?“ podivil se. Jen jsem na něj hodil otrávenej pohled. Naklonil se přes stůl a ukázal na mě prstem. „Tak jen aby bylo jasno, tvou mámu miluju, i když mě občas vytáčí, a nikdy bych jí nezahnul.“

„Jo, jasně,“ uchechtul jsem se. „Vždyť se jenom hádáte, neumíte nic jinýho.“

„Tak to není. Chápu, že ti to tak může přijít, ale nejsi v našem vztahu. Nevíš, co mezi náma je a jak je to vzácný,“ přesvědčoval mě a možná to byla pravda. Občas jsem je nachytl, jak se drží za ruce a líbají. A občas spolu jen tak seděli a objímali se. Asi v jejich vztahu bylo i něco dobrýho, ale pochyboval jsem, že to dokáže vyvážit to špatný.

To už se k nám vrátila servírka s naším jídlem. Neušlo mi, že když ho pokládala, krásně se na mě usmála. Napadlo mě, že jí řeknu o číslo, než půjdeme pryč.

Podíval jsem se na svůj burger a chtěl se dát do jídla. Debatu s tátou jsem měl za uzavřenou, když jsem uslyšel další jeho povzdechnutí. Opřel se zpátky do sedačky. „Jednou to třeba pochopíš. Až najdeš tu pravou a zamiluješ se, tak uvidíš, že je občas lepší hádat se a křičet na sebe, než bejt jeden bez druhýho.“

Zasmál jsem se. „Tak to u mě fakt nehrozí,“ ujistil jsem ho. Nikdy se nezamiluju. To, jak jsem to vedl teď, mi naprosto vyhovovalo.

Klepnul prstama do stolu a znova si povzdechnul. „Chápu, že seš pořád rozhozenej kvůli Cassidy, ale –“

„Nejsem!“ utnul jsem ho zamračeně. „Tati, Cassidy se stala už skoro před dvěma rokama!“

Zvednul ruce, aby mě uklidnil. „Nekřič,“ syknul. „Vím, že už je pro tebe dávná historie, ale ovlivnila tě. Stejně jako jsem tě ovlivnil já a mrzí mě to.“

„Mě to nemrzí,“ vypálil jsem. „Alespoň vím, že nikdy neskončím jako ty.“

Zadíval se na desku stolu a najednou vypadal starší a unavenější než normálně. „Je ti sedmnáct. Věřím, že jednou změníš názor,“ pronesl odevzdaně a dal se do jídla.

Už jsem s ním do té restaurace nikdy nešel. Už jsem neměl příležitost říct mu, že jsem ten názor změnil.

Za tejdén umřel.

KAPITOLA 2.

„Maddoxi! Prosím, vrat' se!“ volala na mě. Brečela a prosila. Ignoroval jsem ji. Byla to její vina a mně bylo úplně jedno, co mi chtěla říct. To kvůli ní byl neustále ve stresu. To kvůli ní dostal infarkt.

Nedokázal jsem tam už dál sedět. Ty hnusný nemocniční stěny jako by se na mě tlačily. Drtily mě z obou stran a znemožňovaly mi dejchat. Byl jsem tam hodiny. Hodiny jako bych koukal na smutnej film na jehož konci mělo přijít veselý finále. Šťastnej konec. Jenže tenhle film žádnej šťastnej konec neměl.

Vypálil jsem ven a bezhlavě šel dál a dál, ani jsem netušil, kam jdu. Najednou jsem stál u auta, od kterýho jsem měl v kapse klíčky. Máma dneska nebyla schopná řídit...

Nasednul jsem a vyjel. Tentokrát už jsem věděl kam. Potřeboval jsem bejt sám.

Když jsem o půl hodiny pozdějc zastavil na skrytý vyhlídce, ulehčeně jsem zjistil, že je prázdná. Zaparkoval jsem na šterkovy cestě a šel k lavičce, která na sobě pořád měla známky mýho dřívějšího vzteku. Byla okopaná, v jejím dřevě byly řezance od nože a zčernalý spáleniny, jak jsem si o ni už tolikrát típnul cígo. A stejně jako v minulosti, když mě něco rozhodilo, sesunul jsem se na ni a zadíval se na město pod sebou.

Chtělo se mi brečet. Chtělo se mi křičet a řvát.

A tak jsem to udělal.

Ale nepomohlo to. Jako by nic nemohlo pomoci. Ječel jsem tak dlouho, dokud mi hlas neodumřel v krku. Brečel jsem tak moc, dokud už jsem nemohl víc. Rval jsem si vlasy a nechápal, proč se to stalo. Ale věděl jsem, že ten den se ve mně něco nenávratně zlomilo. Narušilo mě to a navždycky poznamenalo.

Když se kolem mě rozprostřela tma, seděl jsem tam dál a kouřil svoji bůhví kolikátou cigaretu. V krku mě nepříjemně škrábalo a byl jsem přesvědčenější, že kdybych se pokusil mluvit, nešlo by to. Nakonec jsem vytáhnul mobil a zapnul ho.

Přes prasklejí displej začaly lítat upozornění na hromadu nepřijatejch hovorů od matky, ale taky od Kylea. Na matku jsem se vykašlal, ale svému nejlepšímu kámošovi jsem zavolał zpátky.

„Made, seš v pohodě? Kde jsi?“ vyhrknul na mě vyplašeně, hned co mi to vzal.

„Předpokládám, že už to víš,“ řekl jsem. Znělo to chraplavě a každý slovo mě bolelo.

„J-jo, volala mi tvoje máma,“ hlesnul. „Moc mě to mrzí... ani nevím, co říct,“ zamumlal polohlasem.

„Nemusíš říkat nic,“ odvětil jsem. „Ale pojed' se mnou do Newportu.“

„Jasně, pojedu. Cokoliv,“ souhlasil okamžitě. „Kdy tam chceš? Zejtra?“

„Hned,“ zaskřehotal jsem a cejtil, jak mě znova zachvacuje bolest na hrudníku. Musel jsem tam hned. A rychle.

„Jasně, tak jo...“, přitakal Kyle, ale nezněl moc ochotně. Nedivil jsem se mu, byla noc a zejtra jsme měli normálně školu. Jenže já už si nedovedl představit, že bych měl ještě někdy vstát a zase tam jít. Že bych měl ještě někdy kamkoliv jít a něco dělat. Normálně fungovat.

„Za chvíli jsem u tebe,“ slíbil jsem a položil to. Pak jsem mobil zase vypnul.

Vrátil jsem se k autu a vyjel ke Kyleovi, kterej na mě čekal u luxusní vily na kopci. Vždycky jsem mu ty zazobaný rodiče

záviděl a teď mě bodla hořkost toho, že bych dal všechny peníze na světě za to, aby se táta vrátil.

Kyle přistoupil do auta a nervózně po mně těkal očima. Vypadal jako tupec – světlý vlasy měl ulíznutý na patku a na sobě měl košili a džíny. Poslední dobou nosil pořád jenom košile. Byl to mamčin mazánek a nepochyboval jsem, že mu je kupovala ona. Bylo to trapný.

„S-seš...“ začal nejistě.

Uchechtnul jsem se. „Jsem v pohodě,“ zalhal jsem, i když mi bylo jasné, že na mě Kyle vidí, že jsem posledních několik hodin brečel. A že slyší, že jsem si málem vyřval hlasivky. Ale nechtěl jsem ukazovat svoji slabost. Slabost byla pro ženský.

„Kam vůbec jedeme?“ nadhodil po chvíli. Z jeho napjatého postoje mi došlo, že vůbec neví, jak se mnou má mluvit a že by strašně moc chtěl jet zpátky domů. Protentokrát jsem byl rád, že mi to neřekl nahlas. Potřeboval jsem, aby byl dneska se mnou, i když bych mu to nepřiznal.

„Do Doupěte,“ hlesnul jsem.

„Co to je?“

„Klub,“ odtušil jsem suše.

Kyle se zamračil. „Není to ten klub, o kterým nám vyprávěl tvůj t–,“ prudce se zarazil a vyděšeně se na mě podíval, jako kdyby vyslovit slovo *táta* bylo zakázaný.

Ta zmínka mě bodla, ale jen jsem si zničeně povzdechnul. „Jo,“ přitakal jsem stručně.

„A-ale proč? Proč tam chceš?“ vyptával se Kyle nechápavě a trochu vystrašeně. Neodpověděl jsem mu.

Táta nám o tom klubu říkal, že je to odporná díra plná ochlastů a feťáků. Stěžoval si doma u snídani, že tam celou noc dělali zátah a popisoval, jak strašný to tam bylo. Nechutný a zvrácený. A i přes pravidelný návštěvy policie ten klub jel pořád dál a byl pořád stejně nechutnej – údajně. Dneska se o tom přesvědčím na vlastní oči.

Cesta do Newportu byla úmorná. Začal jsem bejt unavenej, ale za žádnou cenu jsem to nechtěl otočit. Problém nastal, až když jsme byli na místě a mně došlo, že vlastně nevím, kde ten klub je. Pamatoval jsem si čtvrt', ale to bylo tak všechno. Mobil jsem znova zapínat nechtěl, abych nemusel čelit dalším matčinejm pokusům o navázání kontaktu. Asi jsem se bál, že kdybych ji slyšel, nebo jen viděl nějakou prosebnou esemesku, kde by se třeba oháněla Misty, nalomilo by mě to a já bych to otočil domů. Ale to jsem prostě nechtěl. Jednou jsem se rozhodnul, že pojedu do Doupěte, tak pojedu do Doupěte.

„Směrovky k tomu klubu asi nikde nebudou, co?“ nadhodil jsem. Jel jsem skoro krokem a rozhlížel se kolem po ulicích.

Kyle se přiškrceně uchechtnul. „To asi fakt ne.“

Kejvnuł jsem na něj. „Najdi adresu.“

Vytřeštil na mě oči a ochranitelsky si položil dlaň přes náprsní kapsu košile, ve který měl schovanej mobil. „Ne! Co když na to přijdou naši? Nejsm sebevrah, nebudu to vyhledávat!“

„No tak, smažu ti pak historii hledání,“ naléhal jsem, ale on dál vrtěl hlavou. Hrábnul jsem po jeho mobilu a nebezpečně při tom strhnul volant.

„Dávej bacha!“ vykřiknul Kyle vystrašeně s očima upřenýma na silnici.

Zabručel jsem a vrátil obě ruce na volant. Napadlo mě, že to Kyle nechce vyhledat, ne z obavy, že by se o tom dozvěděli jeho rodiče, ale protože tam prostě nechce. Doufá, že ten klub nenajdeme a budeme se muset vrátit domů, nebo jít do nějakýho nám dobře známýho baru. Ale to se plete. Jako by mě snad neznal – já vždycky dostanu, co chci.

„Fajn, tak se zeptáme na cestu,“ syknul jsem na Kylea dopáleně a místo cedulí a ulic jsem začal zkoumat lidi, co v noci procházeli kolem. Viděl jsem chlapa ve společenským obleku s ženskou v těsnejch šatech – to určitě nebyli návštěvníci toho prohnílýho klubu. Pak jsem viděl partu mladejch holek. Ani ty nevypadaly

jako klientela Doupěte. Jel jsem pomalu dál a párkrát odbočil do nějakých zapadlejších ulic. Lidí bylo venku fakt málo, ale pak jsem konečně na rohu uviděl dost zhýrale vyhlížející ženskou. Na sobě měla síťovaný punčochy a červenou sukni. Kouřila a jen tak postávala u silnice, jako by na někoho čekala. Zajel jsem k ní a kejevnul na Kylea. „Zeptej se jí,“ pobídnul jsem ho. Třeba ho to donutí vytáhnout ten zasranej mobil a adresu vygooglit.

Otočil se na mě s vytřeštěnýma očima a zrudnul. „Musím?“ vykvíknul, když jsem otvíral okýnko na straně spolujezdce.

„Dělej,“ zavrčel jsem netrpělivě.

To už k nám ženská přistoupila, ležérně se opřela o otevřený okýnko až jí kozy málem vylezly z výstřihu a foukla cigaretové kouř Kyleovi přímo do obličeje. „Chcete využít mých služeb, milánkové?“ zeptala se nás vychlastaným hlasem.

No do prdele. Nebyla to žádná smažka, byla to štetka. Kyle mlčel, tak jsem se přes něj naklonil. „Ne, díky,“ sdělil jsem jí. „Hledáme jeden klub. Doupě,“ vysvětlil jsem.

Přejela po nás krví podlitýma očima. Mohlo jí bejt tak ke čtyřicítce. Její žlutý vlasy připomínaly slámu a na očích měla silnou vrstvu líčidel. Byla pěkně ošklivá. „Nejste moc mladí na to, abyste chodili do Doupěte?“ zeptala se a posměšně se uchechtla.

„Nejseš moc hnusná na to, abys šlapala?“ procedil jsem hrubě. Dotčeně ucouvla, ale určitě o klubu věděla, takže jsem ji nechtěl nechat jen tak na pokoji. Vytáhnul jsem si z kapsy pár dolarů a podal jí je. „Tak kde je?“ zeptal jsem se.

Protočila oči a znova se naklonila před Kylea, kterej vypadal, jako kdyby se snažil co nejvíc narvat do sedadla. Pak zvedla ruku a ukázala na silnici před náma. „Pojedeš ještě dva bloky rovně, pak zahneš doprava. Na rohu je čínský bistro, kolem kterýho se dáš zase doprava a už bys to měl vidět. Je to velkej barák.“

„Díky,“ kejevnul jsem na ni a hned jak ustoupila na chodník, zatáhnul jsem okýnko.

„Ty vole...“ oddechnul si Kyle. „To bylo děsný.“

Chtěl bych mu říct, že je slečinka, ale nezmohl jsem se na slovo. Zase jsem si až moc uvědomil bolest na hrudníku a začalo se mi stahovat hrdlo. Místo toho jsem radši obrátil svoji pozornost na cestu, kterou mi ta ženská popsala.

Jakmile jsem zabočil u čínskýho bistra na rohu, přede mnou se rozprostřelo obrovský parkoviště, za kterým byl tmavej barák. Vypadal jako černá krabice a nebejt červeněch reflektorů, ani by nebyl v tý tmě vidět. Byl ale rozhodně slyšet.

Už když jsme vylezli z auta, cejtíl jsem dunění, po kterým se mi zježily chloupky na rukách.

„Nevím, jestli se mi tam chce,“ hlesnul Kyle vyděšeně a skenoval pohledem hrstky divnejch lidí, který postávaly u vchodu do klubu nebo se válely po parkovišti vedle posprejovanech dodávek. „Myslíš, že nás tam pustí?“ V hlase mu bylo jasně znát, že by byl moc rád, kdyby nepustili.

Pohodil jsem rameny a vykročil vpřed. Nezbejvalo než to zjistiť. V minulosti už jsem se dostal do hodně podniků jen díky tomu, že jsem podmáznul vyhazovače. Jenže to byly většinou disco kluby nebo průměrný bary. Nikdy takováhle díra. Přesto jsem se zvednutou hlavou nakráčel do dveří a vydal se po schodišti dolů do černejch útrob, odkud se linul řev a dunění drsný hudby. Kyle mi šel v patách a nepřestal se vystrašeně rozhlížet kolem. Nejradši bych mu dal facku, aby se uklidnil a přestal chovat jako maminčin mazánek, ale v tu chvíli jsme došli k dalším dveřím, vedle kterejch postávali nakorbený vyhazovači.

Chtěl jsem prostě jít dál, když mi jeden zahradil cestu rukou. „Průkaz,“ procedil skrz zuby a rychle mě sjel pohledem, než se udiveně zadíval na Kylea. Mě by nejspíš pustil, ale Kyle se sem fakt nehodil, navíc se svým kulatým obličejem působil ještě mladší, než byl. Nejistě jsem se na vyhazovače podíval a váhal, jestli mu mám zkusit rovnou vtisknout prachy do ruky nebo ne. Lhal